

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Italien) den 11 juli 2011 — brottmål mot Raffaele Arrichiello

(Mål C-368/11)

(2011/C 282/20)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Parter i brottmålet vid den nationella domstolen

Raffaele Arrichiello

Tolkningsfråga

Hur ska artiklarna 43 och 49 i fördraget om Europeiska unionen tolkas med avseende på etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster på området för vadhallning på sportevenemang för att det ska klargöras huruvida det är förenligt med de nämnda bestämmelserna i fördraget att tillämpa nationella bestämmelser om ett monopol för staten och ett system med koncessioner och tillstånd enligt vilket endast ett bestämt antal koncessioner får meddelas och i vilket föreskrivs a) ett allmänt skydd för innehavarna av koncessioner som meddelats tidigare genom ett förfarande till vilket en del av operatörerna rättsstridigt inte hade tillgång, b) bestämmelser som i praktiken säkerställer upprätthållandet av marknadsandelar som förvärvats genom ett förfarande till vilket en del av operatörerna rättsstridigt inte hade tillgång (såsom till exempel förbudet för nya koncessionshavare att inrätta vadhallningslokaler inom ett visst avstånd från redan existerande sådana, c) att koncessionen ska upphöra att gälla och säkerheter på mycket höga belopp ska tas i anspråk i vissa fall, däribland det fallet att koncessionshavaren direkt eller indirekt bedriver gränsöverskridande spelverksamhet som kan likställas med den verksamhet som omfattas av koncessionen?

Talan väckt den 12 juli 2011 — Europeiska kommissionen mot Republiken Italien

(Mål C-369/11)

(2011/C 282/21)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: E. Montaguti och H. Støvlbæk)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.3 i och bilaga II till direktiv 91/440/EEG⁽¹⁾, i ändrad lydelse, samt enligt artiklarna 4.2 och 14.2 i direktiv 2001/14/EG⁽²⁾, artiklarna 4.1 och 30.3 i

direktiv 2001/14/EG, och artikel 30.1 i direktiv 2001/14/EG genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, och

— förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

De anmärkningar som kommissionen har anfört mot Republiken Italien rör självständigheten för det organ som utövar väsentliga funktioner med avseende på tillgång till infrastruktur, uttag av avgifter (*canone*) för tillgång till järnvägsnätet och behörigheten för och självständigheten för tillsynsorganet inom järnvägssektorn.

De bestämmelser som reglerar de väsentliga funktioner som infrastrukturförvaltaren utövar i fråga om tillgång till infrastruktur ger inte tillräckliga garantier för att nämnda förvaltare agerar självständigt i förhållandet till holdingbolaget i den koncern han ingår i och som också omfattar det största järnvägsbolaget på marknaden.

När det vidare beaktas att det är transportministeriet som fastställer avgifterna för tillgången till nätverket, medan infrastrukturförvaltaren endast kan lämna förslag i det hänseendet samtidigt som hans operativa funktioner är begränsade till att beräkna de avgifter som faktiskt ska betalas av det enskilda järnvägsbolaget, fräntas sistnämnda förvaltare ett viktigt förvaltningsinstrument, vilket strider mot kravet på förvaltningsmässig självständighet.

Slutligen säkerställs inte den nödvändiga och fullständiga självständigheten för tillsynsorganet i förhållandet till alla järnvägsbolag, eftersom de anställda vid tillsynsorganet utgörs av tjänstemän vid transportministeriet och då det sistnämnda fortsätter att utöva ett avgörande inflytande på holdingbolaget i koncernen, vilken omfattar den största italienska järnvägsbolaget, och därmed på detta sistnämnda bolag.

⁽¹⁾ EGT L 237, s. 25; svensk specialutgåva, område 7, volym 4, s. 45.

⁽²⁾ EGT L 75, s. 29.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hof van beroep te Gent (Belgien) den 13 juli 2011 — Punch Graphix Prepress Belgium NV mot Belgische Staat

(Mål C-371/11)

(2011/C 282/22)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hof van beroep te Gent

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Punch Graphix Prepress Belgium NV

Motpart: Belgische Staat

Tolkningsfråga

Kan de nationella skattemyndigheterna med stöd av den bestämmelse i artikel 4 i rådets direktiv 90/435/EEG⁽¹⁾ av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater, som innebär att denna artikel inte gäller vid likvidation av dotterbolaget, utsluta en tillämpning av artikel 4.1 genom att åberopa en bestämmelse i nationell rätt (i förevarande fall artikel 210 WIB92), enligt vilken en fusion genom absorption vid vilken en likvidation av dotterbolaget de facto inte äger rum, likställs med en fusion vid vilken en sådan likvidation av dotterbolaget äger rum?

⁽¹⁾ EGT L 225, s. 6; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 25.

Överklagande ingett den 14 juli 2011 av Power-One Italy SpA av den dom som tribunalen meddelade den 24 maj 2011 i mål T-489/08, Power-One Italy SpA mot Europeiska kommissionen

(Mål C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Power-One Italy SpA (ombud: A. Giussani och R. Giuffrida, advokater)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den dom som tribunalen (sjätte avdelningen) meddelade den 24 maj 2011 i mål T-489/08 och således
- fastställa att Europeiska kommissionen har åsidosatt artikel 10.2 i förordning nr 1655/2000⁽¹⁾ och artikel 14 NAS⁽²⁾ samt den allmänna rättsprincipen om skydd för berättigade förväntningar,
- fastställa, såvida detta är möjligt utifrån handlingarna i målet, att det föreligger ett kausalsamband mellan kommissionens beteende och den skada som Power One lidit och alltjämt lider, och således förplikta unionen med stöd av artikel 268 FEUF (f.d. artikel 235 EG) att ersätta Power One Italy SpA för all skada som bolaget lidit, vilken beräknas uppgå till 2 876 188,99 euro, dvs. den kostnad som klaganden haft för Pneuma-projektet, såsom framgår av de handlingar som bifogas överklagandet och som redan innehas av kommissionen och åberopats i rättegången,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden åberopar till stöd för överklagandet i första hand ett åsidosättande av den allmänna rättsprincipen om skydd för berättigade förväntningar och en bristande och motstridig motivering med avseende på påståendet att det skett ett åsidosättande av handlägningsregler.

Tribunalen har i punkt 47 i det överklagade beslutet hävdat att klaganden skulle ha kunnat erhålla en fördel av ogiltigförklaringen av kommissionens beslut som skulle ha varit större än de belopp som återbetalats. Fördelen skulle bestå i att klaganden skulle erhålla hela det finansiella stöd som beslutats för det omtvistade projektet och att "det kan anses att det finns ett nära samband mellan betalningen av det sistnämnda skadeståndsbeloppet och ogiltigförklaringen av det aktuella beslutet". Detta utgjorde tribunalens motivering till bedömningen av om det skett ett åsidosättande av handlägningsregler. Tribunalen gjorde därigenom en godtycklig uppdelning av sökandens begäran, de i det skadevällande beteendet ingående handlingarnas enhetskaraktär och skadan i form av de sammanlagda kostnader som bolaget vållats. Beslutet att bifalla kommissionens invändning har således inte motiverats i tillräcklig utsträckning.

Som andra grund för överklagandet åberopas ett åsidosättande av den allmänna rättsprincipen om skydd för berättigade förväntningar och en felaktig tillämpning av reglerna om bevisbördan och om bevisupptagning samt en otillräcklig och motstridig motivering beträffande påståendena om resterande skada.

I punkt 55 i tribunalens avgörande sägs följande: "I ansökan anges inte arten eller omfattningen av den resterande skada som sökanden påstår sig ha lidit" och "i ansökan anges inte exakt av vilka skäl som sökanden anser att den resterande skadan kan tillskrivas kommissionens beslut att dra in finansieringen av det omtvistade projektet". Klaganden gör i detta avseende gällande att den skada den lidit med nödvändighet ska bestämmas med utgångspunkt i projektet. Den aktuella finansieringen hade nämligen ett preciserat syfte, som hänför sig till det genomförda projektet, och indragningen av finansieringen sammanfaller med nödvändighet med en lika stor kostnad, som klaganden inte skulle ha ådragit sig i avsaknad av stödet i fråga. Dessa argument anfördes redan i yttrandet över kommissionens invändning om rättegångshinder (till vilket dessutom klagandens balansräkning bifogats) men prövades inte av tribunalen, som endast kritiserade att påståendet om den lidna skadan var dåligt underbyggt.

Klaganden anser slutligen att tribunalen gjort sig skyldig till ett åsidosättande av den allmänna rättsprincipen om skydd för berättigade förväntningar och en felaktig tillämpning av reglerna om bevisbördan och om bevisupptagning, och att tribunalen underlåtit att beakta omständigheter av avgörande betydelse för frågan om det finns ett kausalsamband.

I punkt 57 i det överklagade beslutet angav tribunalen, beträffande påståendena om kausalsamband, att klaganden "inte lämnat någon som helst uppgift om på vilket sätt det aktuella beteendet orsakat att sökanden har burit kostnader för det omtvistade projektet vilka överstigit det högsta belopp för